

Sygn. akt IX Ka 1520/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna (spr.)

Sędziowie: SO Bogna Kuczyńska

SO Aleksandra Babilon-Domagala

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Kędziory

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2013 roku

sprawy **P. B. i M. H.**

oskarżonych o przestępstwa z art.228 § 3 i 4 kk w zw. z art.11 § 2 kk, art.231 § 2 kk i art.276 kk i art.275 § 1 kk i art.284 § 2 kk w zw. z art.11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obu oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Skarżysku Kamiennej

z dnia 13 czerwca 2013 roku sygn. akt II K 900/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonych P. B. i M. H. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 910 (dziewięćset dziesięć) złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

sygn. akt IX Ka 1520/13

UZASADNIENIE

P. B. i M. H. oskarżeni zostali o to, że:

I. w nocy z 1 na 2 lipca 2011 roku w S., pełniąc funkcję funkcjonariuszy Policji Komendy Powiatowej Policji w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu ze sobą, uzależnili wykonanie czynności służbowych związanych z ujawnieniem prowadzenia przez R. B. (1) w stanie nietrzeźwości z zawartością 0,7 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu w ruchu lądowym samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) od otrzymania korzyści majątkowej w kwocie 2.000 zł., której zażądali od wyżej wymienionego za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa polegające na tym, że nie dopełnią obowiązków służbowych poprzez zaniechanie sporządzenia protokołu z czynności użycia wobec R. B. (1) urządzenia do oznaczenia ilości alkoholu w wydychanym powietrzu oraz sporządzenia zapisu z niniejszej czynności w notatnikach służbowych, a następnie nadania biegu sprawie celem przeprowadzenia postępowania przygotowawczego w związku z ujawnionym przestępstwem w sytuacji, gdy wynik badania wykazał wyżej wskazaną zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu oraz w ten sposób

utrudniali postępowanie karne pomagając R. B. (1) jako sprawcy przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., zacierając ślady przestępstwa, czym działali na szkodę interesu publicznego tj. o czyn z art. 228 § 3 i 4 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.,

II. w nocy z 1 na 2 lipca 2011 roku w S. pełniąc funkcję funkcjonariuszy Policji Komendy Powiatowej Policji w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu ze sobą, przekroczyli swoje uprawnienia w ten sposób, iż bezprawnie zatrzymali od R. B. (1) dokumenty w postaci umowy kupna sprzedaży samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...), dowodu rejestracyjnego wymienionego pojazdu, umowy ubezpieczenia OC zawartej w TU (...) wymienionego pojazdu wraz z pokwitowaniem wpłaty składki ubezpieczeniowej, wydruk z przeglądu technicznego samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...), po czym ukryli niniejsze dokumenty oraz przywłaszczyli dowód osobisty R. B. (1), a także powierzony telefon komórkowy marki S. (...) 10 I o wartości 400 złotych i kluczyki od samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) na szkodę interesu prywatnego uprzednio wymienionego tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. i art. 276 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Skarżysku – Kamiennej wyrokiem z dnia 13 czerwca 2013r. sygn. akt II K 900/11 orzekł co następuje:

I. oskarżonych P. B. i M. H. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im w pkt I aktu oskarżenia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 228 § 3 i 4 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył im kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności oraz po 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 15 (piętnaście) złotych,

II. na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 pkt 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych P. B. i M. H. środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu funkcjonariusza Policji przez okres po 5 (pięć) lat,

III. oskarżonych P. B. i M. H. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im w pkt II aktu oskarżenia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. i art. 276 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył im kary po 1 (jeden) rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz po 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 15 (piętnaście) złotych,

IV. na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 pkt 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych P. B. i M. H. środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu funkcjonariusza Policji przez okres po 2 (dwa) lata,

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzone oskarżonym P. B. i M. H. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywnien w pkt I i III wyroku połączył i wymierzył im kary łączne po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności oraz po 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny ustalając wysokości stawki dziennej na kwotę 15 (piętnaście) złotych,

VI. na podstawie art. 90 § 2 k.k. wymierzone oskarżonym P. B. i M. H. środki karne w pkt II i IV wyroku połączył i wymierzył im łączny zakaz wykonywania zawodu funkcjonariusza Policji przez okres po 5 (pięć) lat,

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonych oskarżonym P. B. i M. H. w pkt V wyroku kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący po 5 (pięć) lat,

VIII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonych P. B. i M. H. na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 1132,80 (tysiąc sto trzydzieści dwa 80/100) złotych tytułem kosztów sądowych, a w tym 900 (dziewięćset) złotych opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonych.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 i art. 410 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez oparcie wyroku jedynie na części okoliczności ujawnionych w postępowaniu, jak i częściowe jedynie uwzględnienie dowodów ujawnionych na rozprawie, a w konsekwencji dokonanie dowolnej oceny dowodów poprzez przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego R. B. (1), świadków W. K., M. Z., J. C., J. W., H. K., D. S. przy pominięciu

wyjaśnień oskarżonych P. B. i M. H. złożonych w toku postępowania karnego i odmowę uznania ich za wiarygodne mimo tego, iż były one konsekwentne, jednoznaczne, logiczne, spójne i stanowcze, co spowodowało dokonanie przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych, że oskarżeni popełnili zarzucany im akt oskarżenia czyn.

2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 i art. 410 kpk, która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez oddalenie wniosku z dnia 17 grudnia 2012 roku, o przesłuchanie pokrzywdzonego R. B. (1) z udziałem biegłego psychologa, który to wniosek był w całości zasadny albowiem pokrzywdzony w niekorzystnych dla niego momentach zasłaniał się nie pamięcią i konfabulował, co stwarza realne podstawy do przyjęcia, że zeznania te nie są zgodne z prawdą, a mają jedynie służyć usprawiedliwieniu swoich zachowań poprzez zrzucenie ciężaru winy na oskarżonych i całkowite przyznanie im waloru wiarygodności co w konsekwencji skutkowało uznaniem oskarżonych za winnych zarzucanego im aktu oskarżenia czynu.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na błędnym przyjęciu zeznań pokrzywdzonego w części dot. uzależnienie wykonania czynności służbowych od otrzymania korzyści majątkowej w kwocie 2.000 zł której zażądali oskarżeni od wyżej wymienionego za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa polegające na tym, że nie dopełnią oni obowiązków służbowych, a także nie nadadzą biegu sprawie celem przeprowadzenia postępowania przygotowawczego przeciwko pokrzywdzonemu R. B. (2) jako sprawcy przestępstwa wyczerpującego znamiona art. 178a § 1 k.k., zacierając ślady przestępstwa czym działali na szkodę interesu publicznego i w konsekwencji uznanie, iż zachowanie oskarżonych nosiło znamiona przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 228 § 3 i 4 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., a co w konsekwencji skutkowało uznaniem oskarżonych za winnych zarzucanego im aktu oskarżenia czynu.

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżeni działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przekroczyli swoje uprawnienia w ten sposób, iż bezprawnie zatrzymali od pokrzywdzonego R. B. (1) dokumenty samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...), po czym ukryli niniejsze dokumenty oraz przywłaszczyli dowód osobisty R. B. (1), telefon komórkowy marki S. (...), a także kluczyki do wyżej opisanego pojazdu czym działali na szkodę interesu prywatnego pokrzywdzonego R. B. (1) i w konsekwencji uznanie, iż zachowanie oskarżonych nosiło znamiona przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 231 § 2 k.k. i art. 276 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., a co w konsekwencji skutkowało uznaniem oskarżonych za winnych zarzucanego im aktu oskarżenia czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonych na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o uniewinnienie oskarżonych P. B. i M. H. od zarzucanych im aktu oskarżenia czynów, względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I instancji. Obrońca oskarżonych wniósł również o rozstrzygnięcie odnośnie kosztów postępowania względem oskarżonych, biorąc pod uwagę ich sytuację majątkową, zdrowotną i osobistą.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych jawi się jako oczywiście bezzasadna. Brak jest podstaw do uznania podniesionych w niej zarzutów oraz uwzględnienia formułowanych wniosków.

Dokonana przez Sąd Okręgowy kontrolna analiza przedmiotowej sprawy w pełni potwierdza prawidłowość orzeczenia Sądu Rejonowego. Stanowisko Sądu I instancji jest obiektywne, logiczne i wyczerpujące. Wnioskowanie Sądu Rejonowego opiera się na ocenie kompletnego materiału dowodowego dokonanej w oparciu o zasadę swobodnej oceny przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgromadzony materiał dowodowy w pełni potwierdza byt czynów przypisanych oskarżonym P. B. oraz M. H..

Za w pełni prawidłowe uznać należy dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne oraz ocenę prawno – karną działania oskarżonych. Ustalenia faktyczne odzwierciedlone zostały, w sposób jak najbardziej prawidłowy w kwalifikacji czynów przypisanych oskarżonym. W sposób trafny i precyzyjny Sąd I instancji wskazał na jakich

dowodach się opierał oraz z jakich przyczyn poszczególne dowody uznał za wiarygodne a innym przymiotu tego odmówił.

W żaden sposób nie można uznać, iż w przedmiotowej sprawie doszło do błędu w ustaleniach faktycznych. Nie doszło także w niniejszej sprawie do naruszenia zasady in dubio pro reo, albowiem po przeprowadzeniu wnikliwej analizy zgromadzonego materiału dowodowego nie zaistniały w sprawie żadne wątpliwości, które należałoby rozstrzygać w oparciu o tę zasadę.

Zarzuty jakie formułuje obrońca oskarżonych w żaden sposób nie podważają analizy dokonanej przez Sąd Rejonowy. Opierają się one jedynie na nieuzasadnionej polemice. Stanowią wyraz wybiórczej i jednostronnej oceny zgromadzonych dowodów.

Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie trafnie wskazał, iż wyjaśnienia oskarżonych nie zasługiwały na przymiot wiarygodności z uwagi na ich sprzeczność wzajemną jak i brak korelacji, z zasadnie uznanym za wiarygodny, pozostałym materiałem dowodowym.

W pełni trafnie za wiarygodne zostały uznane natomiast zeznania R. B. (1), które znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadków W. K., H. K., D. D., D. S., J. C. oraz dowodach w postaci nagrania z monitoringu i wykazu rozmów telefonicznych. W odniesieniu do zeznań świadków wskazać należy na fakt, iż są to osoby obce dla oskarżonych, nie mające żadnego interesu w bezpodstawnym ich obciążaniu. Brak jest jakichkolwiek okoliczności z których wynikałyby wątpliwości co do wiarygodności świadków. Z analizy dowodów w sposób jasny wyłania się jednolity, a co ważne, logiczny ciąg zdarzeń.

Z zeznań świadków W. K., H. K., D. D., D. S., J. C. w sposób jednoznaczny wynika, że R. B. (1) kontaktował się z nimi w nocy i chciał pożyczyć pieniądze. Jednoznaczny jest także cel w jakim R. B. (1) chciał pożyczyć pieniądze.

W żaden sposób nie dyskredytuje zeznań świadków stwierdzenie, iż R. B. (1) otrzymał od oskarżonych zakaz mówienia w czasie wykonywania rozmów telefonicznych o tym co się stało i na co potrzebne są mu pieniądze. Sformułowanie przez oskarżonych takiego zakazu w żaden sposób nie wyklucza możliwości nie respektowania go przez R. B. (1) czy też używania takich sformułowań z których, nie bezpośrednio ale w sposób łatwy rozmówcy mogli wywnioskować o jaką sytuację chodzi. Nadto wskazać należy, iż pokrzywdzony opisywał świadkom przebieg zdarzenia i jego relacje, co wynika z zeznań tychże świadków, każdorazowo był spójne i konsekwentne.

Bezpodstawny jest zarzut skarżącego, iż nielogiczne są zeznania świadka R. B. (1) jakoby oskarżeni proponowali mu wręczenie kwoty 2000 złotych albowiem nie znajduje ten fakt żadnego potwierdzenia a przy oskarżonych nie ujawniono w notatnikach zapisków różnych liczb, w tym 2000, ani też nie stwierdzono śladów usuwania zapisów z notatników. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego fakt ten w żaden sposób nie podważa ani nie dyskredytuje zeznań pokrzywdzonego. Trudno, bowiem zakładać, że oskarżeni mieli wpisać kwotę 2000 złotych w notatniku służbowym, a nie winnym prywatnym notesie.

Nie można się także zgodzić z twierdzeniem skarżącego, iż podważa zeznania pokrzywdzonego niekonsekwencja dotycząca kwoty jakiej mieli żądać oskarżeni albowiem mieli mu oni zaproponować wręczenie 2000 złotych, a tymczasem pokrzywdzony mając przy sobie 400 złotych chciał pożyczyć kwotę 1700 złotych co w sumie daje 2100 złotych. Różnica ta jest na tyle niewielka, iż jest nieistotna. W konsekwentnej relacji pokrzywdzony mówi bowiem o kwocie 2000 złotych. Bez znaczenia, wbrew twierdzeniom skarżącego, jest fakt, iż pokrzywdzony chciał pożyczać pieniądze od osób, co do których miał on świadomość, iż nie są to osoby zamożne i nie dysponują taką kwotą. W sytuacji w jakiej znalazł się pokrzywdzony podejmował on wszelkie próby zgromadzenia żądanej kwoty.

Nieuzasadniony jest także zarzut obrazy przepisów prawa procesowego poprzez bezzasadne oddalenie wniosku o przesłuchanie R. B. (1) z udziałem biegłego psychologa. Słusznie w tej kwestii Sąd Rejonowy wskazał na brak wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego świadka, jego rozwoju umysłowego, w tym zdolności postrzegania i odtwarzania. Podstawą wniosku o przeprowadzenie czynności procesowej określonej w art. 192 § 2 kpk mogą

być wyłącznie okoliczności uzasadniające podejrzenie istnienia wskazanego w tych przepisach stanu obniżającego zdolność relacjonowania faktów, a takie w stosunku do R. B. (1) nie występowały. Okoliczności takie muszą występować rzeczywiście i mieć oparcie w konkretnych faktach, a nie odnosić się jedynie do przypuszczeń.

Sąd Okręgowy w pełni zaakceptował wymiar kar orzeczonych wobec oskarżonych P. B. i M. H..

W sposób adekwatny orzeczone kary uwzględniają stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonych oraz stopień ich winy zasadnie ustalone jako wysokie. Pod uwagę, w sposób prawidłowy, wziął Sąd Rejonowy wszelkie okoliczności o charakterze obciążającym jak i łagodzącym wpływające na wymiar kar w stosunku do każdego z oskarżonych.

W pełni zasadnie orzeczono wobec oskarżonych za czyn z art. 228 § 3 i 4 kk w zw. z art. 11 § 2 kk kary po 2 lata pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze po 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych oraz środki karne w postaci zakazu wykonywania zawodu funkcjonariusza policji przez okres 5 lat, a także za czyn z art. 231 § 2 kk i art. 276 kk i art. 275 § 1 kk i art. 284 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk kary po 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności, grzywny po 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych oraz środki karne w postaci zakazu wykonywania zawodu funkcjonariusza policji przez okres 2 lat.

Podkreślić należy, iż orzeczone kary grzywny podobnie jak i środek karny zakazu wykonywania zawodu funkcjonariusza policji w sposób realny wzmacniają oddziaływania kary, a także jej aspekt wychowawczy. W przypadku orzeczonego środka karnego istotna jest także realizacja funkcji prewencyjnej.

W sposób zasadny uwzględniając łączność podmiotowo – przedmiotową oraz czasową czynów przypisanych oskarżonym orzeczono wobec nich kary łączne po 2 lata pozbawiania wolności oraz grzywny w wymiarze po 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych. Trafnie także orzeczono wobec każdego z oskarżonych łączny wymiar środków karnych zakazu wykonywania zawodu funkcjonariusza policji przez okres po 5 lat.

Właściwie wymiar kary łącznej oraz środka karnego opiera się o zasadę absorpcji.

W pełni zasadne jest także stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie zastosowania wobec oskarżonych środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. W sposób uzasadniony Sąd Rejonowy wskazał w tym zakresie na dotychczasową niekaralność oskarżonych. Dodatkowo wskazać należy także na ich ustabilizowany tryb życia oraz warunki i właściwości osobiste, z których wynika, iż nie jest konieczne ich izolowanie dla osiągnięcia celów kary, a przede wszystkim dla realizacji celu zapobiegawczego. Zastosowanie długiego 5 letniego okresu próby pozwoli na skuteczne oddziaływanie kary i weryfikację realizacji jej celów.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 626 § 1 kpk.

SSO B. Kuczyńska SSO K. Sajtyna SSOA. Babilon – Domagała